

Joelin kirja ja Laodikean seitsemännän päivän adventistikirkko – numero kaksikymmentäyksi

Jeff Pippenger

2025-12-31

Luku kaksikymmentäyksi

Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan ja hävityksen kauhistus pystytetään, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Daniel 12:11.

22. lokakuuta 1844 lähtien profeetallisen ajan soveltaminen ei enää ole oikea tapa soveltaa profetiaa niiden taholta, jotka tahtovat oikein jakaa totuuden sanaa. Jakeen yksitoista 1290 vuoden ajanjaksoa on sovellettava vertauskuvallisena ajanjaksona vuoden 1844 jälkeen, ja vuoden 1844 jälkeisen sovelluksen, eli ajanjakson ilman ”ajan” osatekijöitä, tulee säilyttää totuuden perustava ymmärrys sellaisena kuin se ymmärrettiin ennen vuotta 1844. Luku 1290 edustaa 30:n ajanjaksoa, jota seuraa 1260. Ennen vuotta 1844 vallinnut ymmärrys oli, että ne kolmekymmentä vuotta vuodesta 508 vuoteen 538 edustivat valmistautumisen aikaa antikristukselle, jotta se alkaisi hallita vuodesta 538 vuoteen 1798.

Kolmenkymmenen vuoden siirtymävaihe on Paavalin käsittelyn kohteena 2.

Tessalonikalaiskirjeessä. Paavali ei sisällytä mitään viittausta ”ajan” elementtiin, mutta hän yksilöi ne profeetalliset tunnusmerkit, joiden mukaan pakanuus noiden kolmenkymmenen vuoden aikana väistyi paavillisuuden tieltä. Sitten paavillinen valta alkoi. Historiallinen ymmärrys, ilman mitään ajan elementtiä, tunnistaa Raamatun profetian neljännen valtakunnan siirtymän viidenneksi valtakunnaksi, mitä seurasi ensimmäinen kahdesta paavillisesta verilöylystä; näin se esikuvallistaa kuudennen valtakunnan siirtymän lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertaiseen liittoon sekä toisen paavillisen verilöylyn.

Kolmenkymmenen vuoden valmistautumista, jota seuraa profeetallinen ajanjakso, on ensisijainen vertauskuva Jumalan liitosta valitun kansan kanssa. Kahden vallan siirtymä noiden kolmenkymmenen vuoden aikana, jota seuraa 1260 vuoden vaino, vastaa Kristuksen kolmenkymmenen vuoden valmistautumista, jota seuraa 1260 päivän pelastus. Antikristuksen kolmenkymmenen vuoden valmistautuminen jäljitteli väärennetyksi Kristuksen kolmenkymmenen vuoden valmistautumista. Kolmenkymmenen vuoden päättymisen osoittaa joko Kristuksen valtuuttamista Hänen kasteessaan tai antikristuksen valtuuttamista vuonna 538. Antikristuksen valtuuttaminen tuli sitä edeltäneeltä valtakunnalta saadusta taloudellisesta ja sotilaallisesta tuesta, ja Kristuksen päälle vuodatettu voima tuli siitä edeltäneestä valtakunnasta, jonka Hän jätti kolmekymmentä vuotta aiemmin.

Katkos näiden kahden ajanjakson välillä merkitään valtuuttamisella, ja katkos niissä kahdessa ajanjaksossa, jotka Abram ja Paavali esittävät, tunnistetaan yksinkertaisen vertailun avulla. Abramin ja Paavalin kolmenkymmenen vuoden erottelussa valmistautumisen ajanjakso oli ensimmäiset kolmekymmentä vuotta, jotka edustivat liittoprosessia ja valtuuttivat Abramin

jälkeläiset täyttämään profetian Egyptin orjuudesta. Neljälläsadalla kolmellakymmenellä vuodella on lisäksi symbolinen jakautuma, sillä oikein sovellettuna ensimmäisiä kahtasataaviittatoista vuotta edustavat Jumalan edustaja ja farao. Joosefin ja ensimmäisten 215 vuoden kohdalla se oli hyvä farao, ja Mooseksen ja toisten 215 vuoden kohdalla se oli paha farao.

Tuo jako osoittaa kaksi neljän sukupolven ajanjaksoa. Ensimmäiset neljä sukupolvea voidaan asettaa toisten neljän sukupolven päälle, rivi rivin päälle, ja näin tehdessä Joosef ja Mooses, profeetallinen alfa ja oomega, ovat vuorovaikutuksessa alfa-hyvän faraon ja oomega-pahan faraon kanssa. Tästä rinnakkaisesta tarkastelusta voidaan johtaa suurta valoa, mutta minä ainoastaan osoitan, että Abramin ennustus neljännestä sukupolvesta osoittaa 430 vuoden aikana kaksi neljän sukupolven todistajaa. Neljän sukupolven kaksinainen esitys löytyy 1. Mooseksen kirjan neljännen ja viidennen luvun sukuluetteloista. Kun tarkastelemme Kainia ja Setiä verilinjojen luettelon alkuna, havaitsemme, että Setistä Nooaan on kahdeksan sukupolvea ja että keskeltä jaettuna siinä on esitys kahdesta neljän sukupolven ajanjaksosta. Tämä tunnistetaan sekä Setin että Kainin kahdeksan sukupolven linjoissa.

Neljännen ja viidennen luvun sukuluettelot esitetään sukuhaarojen päätepisteen, Nooan, kautta. Nooa on Jumalan ihmiskunnan kanssa tekemän liiton vertauskuva, kuten sateenkaari osoittaa. Abram on Jumalan valitun kansan kanssa tekemän liiton vertauskuva, kuten ympärileikkaus osoittaa. Nämä kaksi liittoa ovat aina sidoksissa toisiinsa, ja Ensimmäisen Mooseksen kirjan yhdestoista luku, jossa kohtaamme Baabelin tornin heti Nooan vedenpaisumuksen jälkeen, on se kohta, jossa esitetään Abramiin johtava sukuluettelo. Tuossa kohdassa sukupolvia on kymmenen, ei kahdeksan. Sekä Abramiin johtavassa kohdassa että Nooan johtavassa kohdassa ovat edustettuina noolainen ja abrahamilainen liitto.

Luvun yksitoista kohdassa, joka käsittelee valittua kansaa, havaitsemme, että kaksi noista sukupolvista on täynnä suurta valoa.

Eber eli kolmekymmentäneljä vuotta ja sai pojan, jonka nimi oli Peleg. Pelegin synnyttyä Eber eli neljäsataakolmekymmentä vuotta ja sai poikia ja tyttäriä. Ja Peleg eli kolmekymmentä vuotta ja sai pojan, jonka nimi oli Reu. 1. Mooseksen kirja 11:16–19.

Viittaus Eberiin on ensimmäinen viittaus siihen hepreankieliseen sanaan, joka myöhemmin tunnistetaan hepreankieliseksi sanaksi ”heprealainen”. Valitun kansan sukuluettelossa yksi kymmenestä jälkeläisestä on nimeltään Heprealainen, joksi valittu kansa oli tuleva tunnetuksi. Kolmessa jakeessa Eberiä ja Pelegiä käytetään merkitsemään valitun heprealaisen rodun erottuvuutta. Eber tarkoittaa ”ylittämistä” tai ”sitä, joka ylittää”, ja se on sanan ”heprealainen” juuri. Abram on niiden vertauskuva, jotka ylittävät Babylonista luvattuun maahan. ”Peleg” tarkoittaa ”jakoa” tai ”halkeamaa”, kuten viitataan 1. Mooseksen kirjan 10:25:ssä, missä meille ilmoitetaan, että Pelegin päivinä ”maa jaettiin”.

Eber ja Peleg edustavat profeetallista jakoa niille, jotka tahtovat oikein jakaa totuuden sanan. Nooan sukuluettelosta syntyi kaksi kahdeksan henkilön linjaa, jotka edustivat kahta neljän sukupolven sarjaa, samoin kuin Egyptissä vietetyt 430 vuotta. Ensimmäisen Mooseksen kirjan yhdennentoista luvun sukuluetteloa edustaa kymmenen, ei kahdeksan, sillä se on valitun kansan

sukuluettelo. Valittu kansa jakautuu kahteen viiden ryhmään, ja näin se vastaa vertausta kymmenestä neitsyestä, joka on vertaus Jumalan liittokansasta.

Tuossa valitun kansan sukuluettelossa Pelegin nimi ja sen historiallinen täyttymys edustavat kahden viisaitten tai tyhmien neitsyiden luokan jakautumista juuri siinä raamatullisen historian kohdassa, jossa maa oli jaettu Baabelin tornin yhteydessä. Kymmenen luettelossa Peleg on numero viisi, sillä se on kymmenen keskikohta. Heber, heprealainen, jota Abram esikuvallisesti edustaa, kuvaa tyhmää neitsyttä, joka menee yli ja tulee viisaaksi neitsyeksi, kun nämä kaksi luokkaa erotetaan toisistaan keskiyön huudon aikana. Heber, ensimmäinen nimeltä heprealainen, edustaa Abramia, ensimmäistä liiton perusteella heprealaista. Kun Herra kutsui Abramin ulos Babylonista, se oli esikuva keskiyön huudon sanomasta, joka on toisen enkelin voimaannuttaminen, hänen, joka kutsuu miehiä ja naisia ulos Babylonista.

Kymmenen neitsyen vertaus esitetään Eberin ja Pelegin kautta, jotka edustavat kutsua tulla ulos juuri ennen kuin Pelegin jakolinja sulkee koetusajan oven. Profeetallisessa suhteessa Eber eli 430 vuotta Pelegin jälkeen, joka sitten eli 30 vuotta. Abramin kolmiosaisen liiton ensimmäistä askelta edustivat Eber ja Peleg. Abram, samoin kuin Eber ja Peleg, jakolinjana kahden luokan välillä. Paavalin lisäys Abramin profetiaan on Pelegin lisäys Eberin profetiaan. Eber julisti 400 vuotta, mutta Peleg yksilöi 430 vuotta. Peleg edusti siis Paavalia sekä Paavalin 30 vuoden lisäystä 400 vuoteen, ja Paavalin palvelutyönä oli yksilöidä Raamatun profetian Peleg. Se Raamatun profetian ”Peleg”, jonka Paavali yksilöi, edusti kansakunnan jakautumista kirjaimellisesta hengelliseen.

Seemistä Pelegiin on viisi jälkeläistä, ja Reusta Aabramiin on viisi.

Ja hän sanoi Abramille: Tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi tulevat olemaan muukalaisina maassa, joka ei ole heidän omansa, ja he palvelevat heitä; ja he sortavat heitä neljäsataa vuotta.
1. Mooseksen kirja 15:13.

Nyt Abrahamille ja hänen siemenelleen annettiin lupaukset. Hän ei sano: ”ja siemenille”, niin kuin monista, vaan niin kuin yhdestä: ”ja sinun siemenellesi”, joka on Kristus. Ja minä sanon tämän: sitä liittoa, jonka Jumala oli aikaisemmin vahvistanut Kristuksessa, ei neljäsataakolmekymmentä vuotta myöhemmin tullut laki voi kumota, niin että lupaus tehtäisiin tehottomaksi. Sillä jos perintö on laista, se ei enää ole lupauksesta; mutta Jumala lahjoitti sen Abrahamille lupauksen kautta. Galatalaiskirje 3:16–18.

Kolmenkymmenen vuoden ikäinen

Jeesus oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen aloittaessaan palvelutehtävänsä.

Ja Jeesus itse alkoi olla noin kolmenkymmenen vuoden ikäinen, ja hän oli, niin kuin luultiin, Joosefin poika, joka oli Eelin poika. Luuk. 3:23.

Joosef ryhtyi palvelemaan faraota Egyptissä kolmenkymmenen vuoden iässä.

Ja Joosef oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen astuessaan faraon, Egyptin kuninkaan, eteen. Ja Joosef lähti faraon luota ja kulki kautta koko Egyptin maan. 1. Moos. 41:46.

Profeetta Hesekiel oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen aloittaessaan palvelutehtävänsä, ja hänen palvelutyönsä kesti kaksikymmentäkaksi vuotta.

Ja tapahtui kolmantenkymmenentenä vuonna, neljäntenä kuukautena, kuukauden viidentenä päivänä, kun minä olin pakkosiirtolaisten joukossa Kebar-virran varrella, että taivaat aukenivat, ja minä näin Jumalan näkyjä. Hesekiel 1:1.

Hesekielin kirjoituksissa on enemmän historiallisia viittauksia kuin yhdenkään muun profeetan kirjoituksissa. Hesekielin kirjoituksissa on kolmetoista suoraa viittausta määritettävissä oleviin ajankohtiin, ja tietämättään raamatuntutkijat ja historioitsijat vahvistavat, että hänen palvelutyönsä kesti kaksikymmentäkaksi vuotta, vaikka he eivät tiedä, että kaksikymmentäkaksi on sadan neljänsäntuhannen vertauskuva.

Kuningas Daavid oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi neljäkymmentä vuotta.

Daavid oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi neljäkymmentä vuotta. Hebronissa hän hallitsi Juudaa seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta; Jerusalemissa hän hallitsi kolmekymmentäkolme vuotta koko Israelia ja Juudaa. 2. Samuelin kirja 5:4, 5.

Daavidin neljäkymmentä vuotta kestänyt hallituskausi on symbolinen luku, ja neljänsäntuhannen ajanjakso on Abram ja Paavalin 430 vuoden kaltainen, sillä nämä 40 vuotta jakautuvat kahteen osaan (7 ja puoli vuotta sekä 33 vuotta). Daavidin nelikymmentävuotisen hallituskauden kahteen ajanjaksoon sisältyy lisäksi profeetallinen arvoitus, sillä eräs toinen raamatullinen todistus merkitsee nämä kaksi ajanjaksoa seitsemäksi vuodeksi ja kolmekymmeneksi vuodeksi. Mitä Toisen Samuelin kirjan ylimääräiset kuusi kuukautta edustavat, ja kuinka 7,5 ja 33 muodostavat 40? Kuuden kuukauden päällekkäisyys on olemassa, ja sen täytyy edustaa profeetallista totuutta.

Ja ne päivät, jotka Daavid hallitsi Israelia, olivat neljäkymmentä vuotta: seitsemän vuotta hän hallitsi Hebronissa, ja kolmekymmentäkolme vuotta hän hallitsi Jerusalemissa. 1. Kun. 2:11.

22 on vertauskuvaallinen luku, joka edustaa jumaluuden yhdistymistä ihmisyyteen, ja Hesekielin palvelutyö kesti kaksikymmentäkaksi vuotta. Joosefin neljätoista vuotta jakautuu kahteen seitsemän vuoden jaksoon, Kristuksen liittoviikko kahteen yhtä pitkään 1260 päivän jaksoon, ja Daavidin neljäkymmentävuotinen hallituskausi jakautuu kahteen jaksoon, joiden välillä on lisäksi näitä kahta jaksoa yhdistävä vertauskuva.

Jeesus on Profeetta, Pappi ja Kuningas. Viimeisinä päivinä Hän korottaa voittavan seurakuntansa tunnusmerkiksi, ja tätä seurakuntaa edustaa Kristus, profeetta, pappi ja kuningas, joka on yhdistänyt jumaluutensa ihmisiin, joita edustavat profeetta Hesekiel, pappi Joosef ja kuningas Daavid. Nämä neljä symbolia edustavat kolmea urhoa pätsissä, joka oli kuumennettu seitsemän kertaa tavallista kuumemmaksi, ja sitten ilmestyi neljäs, ja hän oli Jumalan Pojan kaltainen. Koko maailma oli edustettuna Nebukadnessarin kultaisen kuvapatsaan vihkimisjuhlassa, ja he kaikki näkivät voittavan seurakunnan, joka koostui inhimillisestä profeetasta, inhimillisestä papista ja

inhimillisestä kuninkaasta, ja jota ylläpiti neljäs jumalallinen persoona.

”Saatana on ottanut maailman vangikseen. Hän on ottanut käyttöön epäjumalallisen sapatin antaen sille ilmeisesti suuren merkityksen. Hän on varastanut kristikunnan kunnioituksen pois Herran sapatista tälle epäjumalalliselle sapatille. Maailma kumartaa perinnäissääntöä, ihmistekoista käskyä. Niin kuin Nebukadnessar pystytti kultaisen kuvansa Duuran lakeudelle ja siten korotti itseään, samoin Saatana korottaa itseään tässä väärässä sapatissa, jolle hän on varastanut taivaan tunnuspuvun.” Review and Herald, 8. maaliskuuta 1898.

Luku neljä

Profeetallisella tasolla neljäkymmentä on kymmenys Abramin neljästäsadasta, ja neljä on kymmenys neljästäkymmenestä. Minkä tahansa profeetallisen ominaispiirteen, joka esiintyy luvussa neljä, täytyy olla yhdenmukainen neljäkymmenen symboliikan kanssa, jonka puolestaan täytyy olla yhdenmukainen neljänsadan symboliikan kanssa. Asiayhteydessään neljä edustaa usein ”maailmanlaajuista”, mikä on tuttu käsitys, mutta se edustaa myös ”etenemistä” ja joissakin yhteyksissä ”asteittaista hävitystä”.

Seitsemästä pasuunasta neljä ensimmäistä kuvaavat Länsi-Rooman asteittaista hävitystä. Itä-Rooma Konstantinopolissa päättyi alistumiseen neljälle ottomaanisulttaanille. Rivi riviltä Itä- ja Länsi-Rooma hajosivat vähitellen neljän ajanjakson kuluessa, joita edustavat neljä pasuunaa, samalla kun ne myös kukistuivat viidennen ja kuudennen pasuunan islamin vaikutuksesta. Yhdessä nämä kaksi linjaa osoittavat Rooman lankeemuksen neljän pasuunasukupolven aikana, samalla kun kärjistävä sota islamin kanssa johtaa lopulliseen tuhoon, kun islamin neljä sulttaania saavuttavat yliherruuden valtakunnasta. Lännen ja idän historia alkoi siitä, kun Konstantinus vuonna 330 jakoi valtakunnan.

Läntisen Rooman neljä pasuunaa alkavat vuonna 330, ja viides ja kuudes pasuuna edustavat sitä valtaa, joka kukistaa itäisen Rooman, joka niin ikään alkoi vuonna 330. Sekä itäinen että läntinen Rooma vaikuttivat siihen työhön, jossa paavillinen valta asetettiin maan valtaistuimelle vuonna 538; näin läntinen ja itäinen linja ovat esikuvina Yhdysvaltojen kahdelle sarvelle, jotka sunnuntailaissa asettavat paavillisen vallan jälleen valtaistuimelle. Läntinen Rooma on kirkollisen vallankäytön vertauskuva profeetallisessa suhteessa, ja itäinen Rooma on valtiollisen vallankäytön vertauskuva.

Läntisen ja itäisen Rooman lankeemuksen historian sisällä esitetään paavillisen Rooman historia. Opetuslasten seurakunnasta, jota Efeso edustaa, alkaen kolme ensimmäistä seurakuntaa johtavat neljänteen seurakuntaan, joka on paavius vuodesta 538 vuoteen 1798. Ilmestyskirjan luvussa kolmetoista paavius tunnistetaan hallitsevaksi 42 kuukautta sen jälkeen, kun sen vuoden 1798 kuolinhaava paranee sunnuntailaissa. Vuoden 1844 jälkeen ”aikaa ei enää ole”, joten neljäkymmentäkaksi kuukautta on vertauskuva vainon ajanjaksosta sunnuntailaista siihen asti, kun Mikael nousee. Uraauurtavat tienraivaajat ymmärsivät, että seurakunnat, sinetit ja pasuunat edustivat kolmea historian linjaa, jotka kulkevat rinnakkain keskenään. Läntisen Rooman profeetallisen todistuksen asettaminen itäisen Rooman linjan ja paavillisen Rooman linjan päälle ei ole sellainen profeetallinen sovellus, jota milleriläiset käyttivät, mutta tämä menetelmä ei ole

ristiriidassa minkään heidän vakiintuneen ymmärryksensä kanssa.

Rivi riviltä ensimmäiset neljä pasuunaa on asetettava viidennen ja kuudennen pasuunan edustaman historian päälle, ja sitten niiden päälle on asetettava niiden kolmen ensimmäisen seurakunnan linja, jotka johtavat neljännen seurakunnan edustamaan paavillisen vainon ajanjaksoon. Neljä pasuunaa ensimmäisellä linjalla, neljä sulttaania toisella linjalla ja neljä seurakuntaa kolmannella linjalla. Luku ”neljä” edustaa maailmanlaajuisuutta, mutta se edustaa myös joko siviili- tai uskonnollisen vallan asteittaista tuhoa. Se, mitä se edustaa, määräytyy asiayhteyden perusteella.

Sunnuntailain myötä paavillinen valta palautetaan. Ensimmäisellä kerralla, kun paavius valtuutettiin, sitä edelsi kolmenkymmenen vuoden valmistelujakso. Ensimmäisissä neljässä seurakunnassa neljäs seurakunta on paavius, ja ensimmäinen seurakunta oli opetuslapset, jotka esitetään Efesoksena. Kristillisen seurakunnan kolme ensimmäistä sukupolvea johtivat neljanteen seurakuntaan, Tyatiraan, jota Iisebel edustaa. Kun tullaan Tyatiraan, vuonna 538, Orléansin kirkolliskokouksessa säädettiin sunnuntailaki, mikä näin yksilöi sunnuntailain Yhdysvalloissa silloin, kun vuoden 1798 kuolettava haava paranee.

Historia vuodesta 1798 Yhdysvaltojen sunnuntailakiin saakka esitetään neljänä ensimmäisenä seurakuntana. Neljäs seurakunta, Tyatira, on sunnuntailaki ja sitä seuraava paavillinen vaino. Ensimmäinen seurakunta, Efeso, seurakunta, joka menetti ensimmäisen rakkautensa, päätyi nelivaiheisen asteittaisen turmeluksen päätökseen Tyatiran sunnuntailaissa. Se sukupolvi, joka johtaa Tyatiran sunnuntailakiin, on Pergamon kolmas sukupolvi. Tyatira edustaa sunnuntailakia aina armonajan päättymiseen saakka, ja Pergamo edustaa kolmannen sukupolven kompromissia, joka valmistaa tien Tyatiralle. Pergamon kolmas sukupolvi ja sen edustama kompromissi täyttyivät ensimmäisen kerran Konstantinuksen aikana, joka sääti aivan ensimmäisen sunnuntailain vuonna 321. Yhdysvallat alkoi Efeson karitsana, mutta asettaessaan Tyatiran takaisin valtaistuimelle se puhuu kuin lohikäärme.

Yhdysvaltojen asteittainen tuho kuvataan Ilmestyskirjan neljän ensimmäisen seurakunnan kautta. Raamatun profetian kuudennen valtakunnan asteittainen tuho tapahtuu neljän sukupolven aikana, jotka johtavat sunnuntailakiin, jolloin maasta nouseva peto puhuu lohikäärmeen tavoin. Viimeistä sukupolvea edustaa lohikäärme, joka on matelija, niin kuin Eedenin puutarhassa, ja tästä syystä sekä Johannes Kastaja että Jeesus kutsuivat muinaisen Israelin viimeistä sukupolvea ”kyykäärmeiden sukupolveksi”.

Neljäs ja viimeinen sukupolvi on joko ”valittu sukupolvi”, joka edustaa niitä sataaneljääkymmentäneljää tuhatta, tai sen vastakohta, kyykäärmeitten sukupolvi. Toinen ryhmä on muodostanut Kristuksen kuvan, toinen pedon kuvan — käärmeen. Kyykäärmeitten sukupolvi esitetään Jumalan Sanassa suoraan neljä kertaa. Asiayhteys on kussakin viittauksessa erilainen.

Mutta nähdessään monien fariseusten ja saddukeusten tulevan kasteelleen hän sanoi heille: Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaa vihaa? Matteus 3:7.

Jos ”kyykäärmeiden sukupolvi” olisi vain joitakin halventavia huomautuksia parista ihmislahkosta, joista Johannes ei pitänyt, silloin ilmauksesta ei olisi mitään sanottavaa. Mutta jokainen sana

Jumalan Sanassa on pyhä, joten Johannes antoi saddukeuksille ja fariseuksille tietyn nimityksen. Tuo nimitys määritteli profetallisesti sen tekstiyhteyden perusteella, jossa se esiintyy. Tässä kohdassa Johannes kuvataan suorittamassa palvelutehtäväänsä, ja sitten saddukeukset ja fariseukset tulevat kertomukseen mukaan. Alkujakeissa Johannes tunnistetaan Jesajan ”ääneksi erämaassa”.

Noina päivinä tuli Johannes Kastaja saarnaten Juudean erämaassa ja sanoen: Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle.

Sillä tämä on se, josta profeetta Esaias puhui sanoen,

Erämaassa huutavan ääni: Valmistakaa Herralle tie, tehkää hänen polkunsa suoriksi.

Ja samalla Johanneksella oli vaatteena kamelinkarvoista tehty puku ja nahkainen vyö vyötäisillään; ja hänen ruokanaan olivat heinäsirkat ja villimehiläisten hunaja.

Silloin vaelsi hänen luokseen Jerusalem ja koko Juudea ja koko Jordanin ympäristö, ja hän kastoi heidät Jordanissa, kun he tunnustivat syntinsä. Mutta nähdessään paljon fariseuksia ja saddukeuksia tulevan kasteelleen hän sanoi heille: Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaa vihaa? Matteus 3:2–7.

Muinaisen Israelin viimeistä sukupolvea kutsutaan ”kyykäärmeitten sukupolveksi” erämaasta tulleen profetan toimesta. Johannes on se profeetta, joka täytti Malakian sanansaattajan tehtävän valmistaen tien liiton Sanansaattajalle, ja hän oli myös se ääni erämaassa, jonka Jesaja oli yksilöinyt.

Jos tarkastelemme ”lehtiä” symbolina, havaitsemme, että ne edustavat ”uskontunnustusta”. Ensimmäinen viittaus tähän on Aadamissa ja Eevassa, jotka peittivät vanhurskaudettomuutensa viikunanlehdeillä. Aiemmin he olivat pukeutuneet valon vaatteeseen, vanhurskauden vaatteeseen, mutta kun se oli poissa, he havaitsivat olevansa alastomia laodikealaisia, jotka ajattelevat, että kaikki, mitä heidän tarvitsee tehdä, on kätkeytyä ”uskontunnustuksen lehtien” taakse, ja kaikki on hyvin. Myöhemmin tässä kohdassa Johannes puhuu suoraan niitä laodikealaisia juutalaisia vastaan, jotka luottivat Aabrahamin verisukuun pelastuksensa perustana, sillä heidän omahyväinen varmuutensa oli yksinkertaisesti uskontunnustuksen tyhjiä lehtiä. Ihmisen vaatteet edustavat sitä, kuka hän on.

Puut ovat ihmisten ja valtakuntien vertauskuva, ja hedelmä, oksa, siemen, maa, vesi, juuri ja luonnollisesti lehdetkin edustavat kukin itsessään erityisiä profetallisia vertauskuvia, mutta jokainen näistä totuuksista liittyy niihin muihin vertauskuviin, joita edustetaan niissä profetian eri linjoissa, joissa käytetään niitä profetallisia vertauskuvia, joista ”puu” rakentuu. Ensimmäinen puuhun liittyvä profetallinen vertauskuva on tietenkin se, että se edustaa elämän tai kuoleman koetusta.

Johanneksen sanoma ilmenee niissä vaatteissa, joita hän piti yllään, ja siinä ravinnossa, jota hän söi. Profetallinen ravinto, kuten manna muinaisen Israelin alkuvaiheessa tai Taivaan leipä lopussa, täytyy syödä. Ravinto kuvaa koettelevaa profetallista sanomaa, joka on syötävä, sillä se on Kristuksen liha ja hänen verensä. Vaatteet, joita Johannes käytti, ja ravinto, jota hän söi,

yksilöivät sen sanoman ja sanansaattajan, joka valmisti tietä Kristukselle. Johannes on esikuva viimeisestä sanansaattajasta, joka valmistaa tietä Kristukselle, joka on liiton Sanansaattaja ja joka sunnuntailain aikana äkisti tulee temppeliinsä. Kun näin tapahtuu, tyhmet neitsyet, jotka ovat myös laodikealaisia ja lusteita, edustavat niiden viimeistä, neljättä sukupolvea, jotka tunnustautuvat Aabrahamin liiton kansaksi, aivan kuten fariseukset ja saddukeukset Johanneksen ilmestyessä erämaasta.

Johannes käytti kamelinkarvavaatetusta ja nahkavyötä, johon kuului valjasliitos, sellainen kuin vetoeläimillä ikeen yhteydessä on. Hän söi, ja sen tähden hänen sanomansa koostui heinäsiirkoista, jotka ovat Raamatussa islamin ensisijainen vertauskuva, ja hän sekoitti islamia koskevan sanomansa hunajaan.

Ja Israelin heimo antoi sille nimen manna; ja se oli korianterinsiemenen kaltaista, valkoista, ja sen maku oli kuin hunajalla valmistettujen ohukaisten. 2. Moos. 16:31.

Manna on Jumalan sanan vertauskuva, ja se maistui hunajalta, jonka profeetat tunnistavat sen sanoman mauksi, jota heidät kuvataan syömässä. Johannes toi islamin sanoman, jota heinäsiirkat kuvaavat, sekä yön kamelinnahasta ja kamelinkarvasta. Sekä heinäsiirka että kameli ovat islamin vertauskuvia. Tuo islamin sanoma oli sekoittunut Jumalan sanan valistukseen, jota kuvataan ”hunajana”.

Silloin Joonatan sanoi: Isäni on saattanut maan ahdinkoon; katsokaa, pyydän, kuinka silmäni ovat kirkastuneet, koska maistoin vähän tätä hunajaa. 1 Samuel 14:29.

Johannes ei yksinkertaisesti edustanut islamin sanomaa, vaan hän tuli erämaasta, niin kuin Elia, eikä Johannes syönyt hunajaa, vaan metsähunajaa, sillä häntä ei Kristuksen tavoin koulutettu sen ajan laitoksissa, joilla oli oma sanomansa hunaja, jota fariseusten ja saddukeusten hapatus edusti. Johannes söi erämaan hunajaa, sillä Pyhä Henki koulutti häntä sen aikansa uskonnollisten laitosten ulkopuolella. Tuon aikakauden tyypillisessä vyössä oli saranamekanismi, johon ihminen sitoi kamelinkarvavaatteensa. Sarana edustaa Johannesta, joka oli käännekohta maallisesta taivaalliseen pyhäkköön.

”Profeetta Johannes oli yhdistävä side näiden kahden taloudenhoitokauden välillä. Jumalan edustajana hän astui esiin osoittaakseen lain ja profeettojen suhteen kristilliseen taloudenhoitokauteen. Hän oli vähäisempi valo, jota oli seuraava suurempi. Johanneksen mieli valaistiin Pyhällä Hengellä, jotta hän voisi levittää valoa kansalleen; mutta mikään muu valo ei ole koskaan loistanut eikä tule koskaan loistamaan langenneelle ihmiselle niin kirkkaasti kuin se, joka säteili Jeesuksen opetuksesta ja esimerkistä. Kristus ja Hänen tehtävänsä oli vain hämärästi ymmärretty, sellaisena kuin sitä esikuvattiin varjomaisissa uhreissa. Edes Johannes ei ollut täysin käsittänyt tulevaa, kuolematonta elämää Vapahtajan kautta.” Aikakausten Toivo, s. 220.

Johanneksen saranavaate esitellään juuri Kristuksen kasteen kohdalla, joka oli käännekohta ja jota kuvasi se paikka, jossa Johannes kastoi. Tuo paikka oli nimeltään Bethabara, mikä merkitsee ”lauttaylitystä”, ja juuri siitä kohden muinainen Israel astui Luvattuun maahan tullessaan erämaasta, samoin kuin Johannes oli tehnyt.

Tietenkin sadan neljänkymmenenneljän tuhannen liike on se, jota Johannes edustaa, mutta osoitamme yksinkertaisesti, että kun Jeesus kastettiin, juuri sitä sukupolvea sekä Hän että Johannes kutsuivat ”kyykäärmeiden sukupolveksi”. Jeesus tuli tekemään suureksi Jumalan kymmenen käskyn lain, ja Hän on innoittanut jokaisen sanan Raamatussa, joten kun Hän kutsuu muinaisen Israelin viimeistä sukupolvea kyykäärmeiden sukupolveksi, Hän tietää aivan hyvin, että toinen käsky osoittaa tuomion toteutuvan kolmannessa ja neljännessä sukupolvessa.

Kolmas ja neljäs sukupolvi edustavat etenevää tuomiota, joka päättyy neljännessä sukupolvessa, joka on kyykäärmeiden sukupolvi. Kristuksen kaste on esikuva 9/11:stä. Laodikealainen seitsemännen päivän adventistien sukupolvi on siitä ajasta lähtien ollut viimeisessä sukupolvessaan. Johanneksen sanoma fariseuksille ja saddukeuksille oli Laodikean sanoma.

Mutta nähdessään monien fariseusten ja saddukeusten tulevan kasteelleen hän sanoi heille,

Te kyykäärmeitten sukupolvi, kuka on varoittanut teitä pakenemaan tulevaa vihaa?

Tuottakaa siis parannukseen soveliaita hedelmiä. Älkääkä luulko voivanne sanoa mielessänne: Meillä on isänä Abraham.

Sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Aabrahamille.

Ja nyt on myös kirves pantu puiden juurelle; sentähden jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan maahan ja heitetään tuleen. Minä tosin kastan teidät vedellä parannukseen; mutta se, joka minun jälkeeni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiä minä en ole arvoinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Hänen viskimensä on hänen kädessään, ja hän puhdistaa puimatantereensa perin pohjin ja kokoaa nisunsa aittaan; mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulella.

Silloin Jeesus tuli Galileasta Jordanille Johanneksen luo kastettavaksi hänen toimittamanaan. Matteus 3:7–13.

Jeesus tuli Galileasta, joka symboloi käännekohtaa sopusoinnussa Johanneksen vyötärösaranan ja Bethabaran merkityksen kanssa. Johanneksen työ tien valmistamiseksi oli silloin muuttunut Kristuksen työksi liiton vahvistamisessa. Kolmenkymmenen vuoden valmistautumisaika oli päättynyt, ja ristintapahtumaa edeltävät ja sitä seuraavat kolme ja puoli vuotta olivat alkanet.

Johanneksen sanoma oli varoitus tulevasta vihasta Jerusalemin hävityksen yhteydessä, hävityksen, joka samalla kuvaa maailman loppua ja seitsemää viimeistä vitsausta. Tämä varoitussanoma asetettiin islamin asiayhteyteen, ja sen julisti mies, joka ei ainoastaan täyttänyt Malakian sanansaattajan tehtävää, hänen, joka valmistaa tietä, sekä Jesajan erämaassa huutavan äänen, vaan myös Elian sanoman, sillä Johanneksen vaatetus vastasi Elian vaatetusta samoin kuin Johanneksen sanoma vastasi Elian sanomaa.

Ja hän sanoi heille: Millainen mies se oli, joka tuli teitä vastaan ja puhui teille nämä sanat? He vastasivat hänelle: Hän oli karvainen mies, ja hänen kupeillaan oli nahkavyö. Ja hän sanoi: Se on Elia, tisbiläinen. 2. Kun. 1:7, 8.

Jos he kysyisivät Johanneksesta eikä Eliasta: ”millainen mies hän oli?”, heille vastattaisiin: ”karvainen mies, ja vyötäisille sidottu nahkavyö.” Koko Johanneksen kuuden kuukauden palvelutyö esitetään siinä kohdassa, jossa viimeinen ja neljäs sukupolvi nimenomaisesti tunnistetaan ja määritellään. Laodikealainen sanoma heille kohdistuu suoraan siihen tunnustukseen, että he ovat Jumalan liittokansa; se varoittaa heitä tulevasta vihasta, jota havainnollistaa puitten juuriin iskevä kirves. Sanomaan sisältyi, että Kristus saattaisi päätökseen sen koettelemisprosessin, joka alkoi Johanneksen myötä. Myöhemmin Matteuksessa Jeesus kutsuu juutalaisia myös ”kyykäärmeitten sukupolveksi”, ja Hän tarttuu Johanneksen teemaan puun kaatamisesta ja selittää, miksi.

Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tai tehkää puu huonoksi ja sen hedelmä huonoksi; sillä puu tunnetaan hedelmästään. Te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka te voisitte hyvää puhua, kun olette pahoja? Sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo sydämensä hyvästä varastosta esiin hyvää, ja paha ihminen tuo pahasta varastosta esiin pahaa. Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, heidän on tehtävä tili tuomiopäivänä. Sillä sanoistasi sinut vanhurskautetaan, ja sanoistasi sinut tuomitaan. Matteus 12:33–37.

Tuomiopäivä on toisen käskyn mukaan neljännessä sukupolvessa. Tuomio perustuu siihen sanomaan, jonka me puhumme, ja tuo sanoma lähtee sydämeistämme. Juuri se sanoma, jonka me puhumme, osoittaa, olemmeko Pietarin ”valittu sukupolvi” vai ”kyykäärmeiden sukupolvi”. Kumpikin ryhmä tulee ilmi koetusprosessin päättyessä, jolloin Kristus, tomun lakaisijana, puhdistaa lattiansa. Kuten öljy kymmenen neitsyen vertauksessa, sanoma kuvataan joko pahan tai hyvän sydämen kautta. Kristuksen viittaus lisää, että tämä kyykäärmeiden sukupolvi, joka on neljäs ja viimeinen sukupolvi, etsii merkkiä, eikä sille annettaisi muuta merkkiä kuin Joonaan merkki.

Silloin muutamat kirjanoppineista ja fariseuksista vastasivat sanoen: Mestari, me tahdomme nähdä sinulta merkin. Mutta hän vastasi ja sanoi heille: Paha ja avionriikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä; eikä sille anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonaan merkki. Sillä niin kuin Joona oli kolme päivää ja kolme yötä suuren kalan vatsassa, niin on Ihmisen Poika oleva kolme päivää ja kolme yötä maan sydämessä. Niiniven miehet nousevat tuomiolla tämän sukupolven kanssa ja langettavat sille tuomion, sillä he tekivät parannuksen Joonaan saarnan johdosta; ja katso, tässä on enemmän kuin Joona. Etelän kuningatar nousee tuomiolla tämän sukupolven kanssa ja langettaa sille tuomion, sillä hän tuli maan äärestä kuulemaan Salomon viisautta; ja katso, tässä on enemmän kuin Salomo. Matteus 12:38–42.

Kristus viittasi juutalaisiin kyykäärmeiden sukupolvena, ja Hän käyttää tuomion vertauskuvina Joonan sanomaa sekä Salomon viisauden sanomaa. Jeesus osoittaa asiayhteyden perusteella ja kahden todistajan kautta, että kyykäärmeiden sukupolvi on neljäs sukupolvi, sillä neljännessä sukupolvessa tuomio pannaan täytäntöön.

Sataaneljäkymmentäneljätuhatta ovat lippumerkki eli viimeisten päivien tunnusmerkki, samoin kuin Jumalan laki ja sapatti. Joonan merkki on ylösnousemuksen merkki, joka Kristuksen ajan juutalaisille oli Hänen kasteensa, jolloin Pyhä Henki laskeutui kyyhkysen hahmossa. Joona

merkitsee ”kyyhkystä”. Joonas, Johannes Ilmestyksensaaaja, Daniel, Joosef ja Lasarus edustavat sataaneljäkymmentäneljätuhatta, jotka nousevat kuolleista oltuaan kuolleina kadulla kolme ja puoli päivää. Siinä vaiheessa heidän tulee siirtyä laodikealaisista filadelfialaisiksi ja siten tulla kahdeksanneksi, joka on niistä seitsemästä. Joonas edustaa kastetta, sillä hänet heitettiin veteen ja hän kuoli vertauskuvallisesti, kun valas nieli hänet. Sen jälkeen hän nousi ylös, niin kuin Johannes, kun hänet otettiin kiehuvaan öljystä, ja niin kuin Daniel, kun hänet otettiin leijonien luolasta, ja niin kuin Joosef, kun hänet otettiin ylös kuopasta, samoin kuin Lasarus, sinetöivä ihme Kristuksen aikana. Juutalaiset eivät voineet nähdä Joonan merkkiä, sellaisena kuin Kristuksen ylösnousemus sitä edusti, yhtään sen selvemmin kuin adventismi näkee syyskuun 11. päivän merkin, joka on Joonan merkki.

Jatkamme näiden aiheiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

”Nyt Jumalan kansalle, sekä läheisille että kaukaisille, tulevan varoituksen taakka on kolmannen enkelin sanoma. Ja niitä, jotka pyrkivät ymmärtämään tämän sanoman, Herra ei johdata tekemään Sanasta sellaista sovellutusta, joka horjuttaisi perustuksen ja poistaisi ne uskon pylväät, jotka ovat tehneet seitsemännen päivän adventisteista sen, mitä he nykyään ovat. Ne totuudet, jotka ovat avautuneet järjestyksessään meidän edetessämme Jumalan Sanassa ilmoitettua profetian linjaa pitkin, ovat totuutta, pyhää, iankaikkista totuutta tänäänkin. Ne, jotka menneessä kokemuksemme historiassa kulkivat tämän maaperän yli askel askeleelta ja näkivät profetioissa totuuden ketjun, valmistettiin ottamaan vastaan ja tottelemaan jokaista valonsädettä. He rukoilivat, paastosivat, tutkivat ja kaivoivat totuutta kuin kätkeytyjä aarteita, ja me tiedämme, että Pyhä Henki opetti ja johti meitä. Esitettiin monia teorioita, joissa oli totuuden näennäisyyttä, mutta jotka oli niin sekoitettu väärin tulkittuihin ja väärin sovellettuihin raamatunkohtiin, että ne johtivat vaarallisiin erehdyksiin. Me tiedämme varsin hyvin, kuinka jokainen totuuden kohta vahvistettiin ja kuinka Jumalan Pyhä Henki painoi siihen sinettinsä. Ja kaiken aikaa kuultiin ääniä: ’Tässä on totuus’, ’Minulla on totuus; seurakkaa minua.’ Mutta varoitukset kuuluivat: ’Älkää menkö heidän perässään. Minä en ole lähettänyt heitä, mutta he juoksivat.’ (Ks. Jeremia 23:21.)”

”Herran johdatukset olivat selviä, ja mitä ihmeellisimmät olivat Hänen ilmoituksensa siitä, mikä on totuus. Kohta kohdalta taivaan Herra Jumala vahvisti sen. Se, mikä silloin oli totuus, on totuus tänäänkin. Mutta äänet eivät lakkaa kuulumasta: ’Tämä on totuus. Minulla on uutta valoa.’ Mutta nämä uudet valot profeetallisissa linjoissa tulevat ilmi Sanan vääränä soveltamisena ja Jumalan kansan ajelehtimaan saattamisena ilman ankkuria, joka pitäisi heidät lujina. Jos Sanan tutkija ottaisi ne totuudet, jotka Jumala on ilmoittanut kansansa johdattamisessa, omaksuisi nämä totuudet, sulattaisi ne itseensä ja toisi ne käytännölliseen elämäänsä, hän olisi silloin elävä valon kanava. Mutta ne, jotka ovat ryhtyneet tutkimaan uusia teorioita, ovat yhdistäneet totuuden ja erehdyksen sekoituksen, ja koetettuaan tehdä näistä asioista keskeisiä he ovat osoittaneet, etteivät ole syyttäneet kynttiläänsä jumalalliselta alttarilta, vaan se on sammunut pimeyteen.” Selected Messages, kirja 2, 103, 104.